

FERENCZ ORSOLYA

Páfrány, odaút

Megtanulok úgy beszélni,
mintha egy erdő előtt állnék.
Ugyanolyan sűrű a levegő,
mint az alig lebbenő levelek és cserjék közt,
egymás takarásában a törzsek
mozdulatlanok és figyelmesek.
Amikor én is páfrány vagyok,
ingóvirág bukkan elő mellettem.
A szél ingatja a fejét elém,
én ugyanazzal a széllal a falnak fordulok.
Nem veszem észre,
hogyan kiszakadok a puha talajból,
és utánam az ösvényre
repedésekkel teli aszfaltkéreg nő.
Magamnak kell vizet keresnem.
Egyre mélyebb kútba szállok alá,
hogyan lent az arc újra élessé váljék,
és kavicsként kezdjen el derengeni.
Tengeri növénné változtam,
azzá a szervesetlen anyaggá,
amelyen át a fák gyökerei lélegeznek,
és figyelnek.

Légyökerek, visszaút

1.
A város keleti oldalán lehet elérni
a felásott részig,
ahonnan kiemelték a fát,
amitől otthonosabb volt a sötét.
A növények éjszakája a legintenzívebb,

ilyenkor könnyű közējük kerülni,
felkiáltani a zöld ágakhoz.
Három hídon megyek át,
előbb sínek fölött, szél és eső,
aztán sziget fölött, por és fény,
majd az oroszlánok között,
innen egy kanálnyi sötétet szórok szét.
A torkomban a félhangok juttatnak el
a híd feléig, mint valami légyökörek.

2.

Útközben feljegyeztem a sóstavakat,
lebegésre, van több kisebb,
és egy nagyobb is belőlük.
A hótakarónál csak hajszálakra
akadtam az egyes ágakban,
beljebb a fák kámforos rajzolatára.
Láttam a hagymakötegeket
a szerpentinre érve,
utánuk a gyár négy betongúláját.
Már nem füstöltek rég,
de vitt a tetejükre vaslétra.
Az ökörfejű póznáknak
volt harmadik szeme,
mert az indiai szentületből valók,
és a bádgcirádás toronyhoz vezetnek.
A templomkapu
rögtön a mezőre nyílik.

3.

Érkezéskor három arcod lett,
mint annak a rézsodronyos szobornak,
melynek lábfeje örökre a levegőben maradt.
A légyökörek ropogni kezdenek,
és a csigolyák zipzárja lassan nyílik szét.
A fejeknek viszont nem kell ledőlniük:
hárman vannak, és tudják,
mindig jó, ha van a másik.